

Jeg skal i øvrigt tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger til § 18 II. A. 3, som omhandle Bevillingerne til Plante- kulturens Fremme. Det er jo en ret betydelig Bevilling, denne Paragraf indeholder. Det samlede Beløb er 90,441 Kr. 58 Øre, og det maa jo med Paaskønnelse anerkendes, at der er et Fremskridt her, idet der i Forhold til i Fjor er en Merbevilling af 17,571 Kr. 58 Øre aarligt. Imidlertid maa man dog tage Hensyn til, at 8,000 Kr. skyldes en Omposterings, idet de ogsaa tidligere have været ydede, men til Landhusholdningsselskabet om end til det samme Formaaals Fremme. Ligeledes er der en Bevilling til Ombygning af Staldene paa Tystofte, som dog vist ikke kan siges at komme Planteavlens til gode. Men det er jo bekendt, at efter at Landbruget i en Række af Aar har lagt et stort Arbejde ind paa Udviklingen af vort Husdyrbrug og vor Husdyravl, har man nu ligesom opdaget, at man noget har ladet Planteavlens staa i Stampe, den Planteavl, som dog er Hovedbetingelsen for hele vort Landbrug og danner Underbygningen for vort Husdyrbrug. Det er da rimeligt nok, at man kaster Øjet ud for at finde Midler til i Fællesskab at fremme Planteavlens. Nu staaer det mig ganske klart, at det Hovedarbejde, der maa gøres, maa gøres ude i den enkelte Bedrift, og det maa ikke hos Folk i Almindelighed blive ligesom en fastgroet Overbevisning, at hver Gang man ønsker en Sag fremmet, maa man ty til Statskassen for at søge Hjælp. Det er ikke alene den nuværende finansielle Tilstand, der dikterer mig denne Anskuelse, men jeg tror, at der er noget usundt i, at man altid vender Blikket op mod Regeringen og Statskassen. Til Grund derfor ligger en vis Uselvstændighed, en Mangel paa Selvfølelse, der aldrig gavner de Formaal, man vil fremme. Imidlertid er det jo saa, at naar det private Initiativ har taget fat, naar man har organiseret sig til et fælles Arbejde, saa trænger man ofte til Statens hjælpende Haand dels ved Lovforanstaltninger, der kunne fremme saadanne Foranstaltninger og Formaal, dels ogsaa ved de Bevillinger, som de maatte foranledige.

Jeg vilde nu tro, at i første Række maatte Landbrugere til Hjælp for Planteavlens søge om Lovgivningsmagtens Bistand til saadanne Foranstaltninger, som kunne afværge Ulykker og bortfjerne det, som man kalder Planteavlens Fjender. Vi have paa Rigsdagen haft saadanne Forslag fremme. I 1901, tror jeg, blev der af den

daværende Landbrugsminister forelagt et Forslag om Foranstaltninger mod Rustangreb. Det laa 3 Månedes i Landstinget og naaede ikke videre end til en Beretning fra dette Udvalg. Imidlertid vil jeg henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa denne Sag. Det er sikkert nok, at Rustangrebet forvolder fra Tid til anden, men meget hyppigt, saadanne Ødelæggelser paa vor . . . . . (Landbrugsministeren: Forslaget bliver indbragt i Morgen oppe i Landstinget!) . . . . . Det glæder mig overordentlig, at jeg har kunnet udtale dette, forinden Forslaget kommer frem. Jeg skal da henlede Opmærksomheden paa en anden Foranstaltning. Netop under Forhandlingen af den Sag og for øvrigt ogsaa paa det nys afholdte Delegeretmøde i Aarhus af jydsk Landboforeninger, blev det fremdraget, at man til Bekæmpelse af Ukrudt trænger til Lovforslag, som kunde fremme denne Sag. Det er en meget vanskelig Opgave at tage fat paa, thi der, hvor det ikke gælder alene de Arealer, der besiddes af det offentlige, men hvor man vil skride frem mod Arealer, der ere i privat Eje, kommer man jo ind paa Forhold, hvor man let kommer i Kollision med den private Ejers Rettigheder og Herredømme over sit eget Omraade. Jeg tror dog, at man her for det første maa tage Hensyn til, at et saadant Selvherredømme, at man ikke af Hensyn til Naboernes Vel skulde være berettiget til at gøre visse Indskrænkninger, det har Lovgivningsmagten ikke anerkendt. Jeg skal blot henvise til Vandløbslovgivningen, hvor den enkelte Ejer maa give Plads, naar Naboens skal, om jeg saa maa sige, af med sit Vand. Men vi have ogsaa andre Lovforanstaltninger, som gaa i lignende Retning. Jeg behøver blot at henvise til de Foranstaltninger, der træffes imod Smitte baade over for Mennesker og Dyr, men vi ere jo netop stærkt udsatte for Smitteangreb gennem Ukrudtsfrøet, som fra den ene Lod kan smitte og befænge den anden Mands Lod, uden at han er i Stand til at værge sig derimod. Imidlertid ser jeg meget godt, at det vil berede den højtærede Minister store Vanskeligheder, ikke blot at udarbejde en saadan Lov, men ogsaa at føre den igennem.

Jeg turde maaske henkaste den Bemærkning, at hvis man overhovedet skulde give Landbrugere Ret til at gøre Krav gældende lige over for deres Naboer, saa maatte den første Betingelse være den, at de selv havde deres Papirer i Orden. Man maatte først være forvisset om, at de